

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (apeliacinių skundų kolegija) SPRENDIMAS
2007 m. gegužės 23 d.*

Byloje T-223/06 P

dėl apeliacinio skundo dėl 2006 m. liepos 13 d. Europos Sąjungos tarnautojų teismo (antroji kolegija) nutarties *Eistrup prieš Parlamentą* (F-102/05, dar nepaskelbta Rinkinyje), kuriuo prašoma panaikinti šią nutartį,

Europos Parlamentas, atstovaujamas H. Von Herten ir L. Knudsen,

apeliantas,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Ole Eistrup, Europos Parlamento pareigūnui, gyvenančiam Knebel (Danijoje), atstovaujamaam advokatų S. Hjelmberg ir M. Honoré,

ieškovui pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: danų.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(apeliacinių skundų kolegija),

kuri sudaro pirmininkas B. Vesterdorf, teisėjai M. Jaeger, J. Pirrung, M. Vilaras ir H. Legal,

kancleris E. Coulon,

priima šį

Sprendimą

- Savo apeliaciniu skundu, pateiktu pagal Teisingumo Teismo statuto priedo 9 straipsnį, Parlamentas prašo panaikinti 2006 m. liepos 13 d. Europos Sąjungos tarnautojų teismo (antroji kolegija) nutartį *Eistrup prieš Parlamentą* (F-102/05, dar nepaskelbta Rinkinyje, toliau – ginčijama nutartis), kuria Tarnautojų teismas atmetė Parlamento prieštaravimą dėl priimtimumo, pareikštą pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmąją pastraipą, *mutatis mutandis* taikomą Tarnautojų teismui pagal 2004 m. lapkričio 2 d. Tarybos sprendimo 2004/752/EB, Euratomas, įsteigiančio Europos Sąjungos tarnautojų teismą, (OL L 333, p. 7) 3 straipsnio 4 dalį, dėl to, kad ieškinio pareiškimas buvo tik patvirtintas antspaudu, perteikiančiu ieškovo pirmojoje instancijoje advokato parašą, tačiau nebuvo pastarojo ranka pasirašytas.

Dėl proceso pirmojoje instancijoje

- 2 2005 m. spalio 20 d. Pirmosios instancijos teisme pareikštu pradinio ieškiniu O. Eistrup prašė, pirma, panaikinti 2004 m. gruodžio 13 d. Sprendimą, kuriuo Parlamentas nustatė, ieškovo nuomone, nepakankamą žalos atlyginimo sumą, kuri jam turėjo būti pervesta dėl pavėluoto jo reintegravimo po atostogų dėl asmeninių priežasčių, ir 2005 m. liepos 12 d. Sprendimą atmesti skundą dėl 2004 m. gruodžio 13 d. Sprendimo bei, antra, priteisti iš Parlamento atlyginti ieškovo patirtą žalą.
- 3 Nustačius, kad ieškinys patvirtintas O. Eistrup advokato parašą perteikiančiu antspaudu, Pirmosios instancijos teismo kanceliarija 2005 m. spalio 25 d. laišku pasiūlė šiam advokatui pateikti savo pastabas dėl to, ar laikytasi Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos, pagal kurią „kiekvieno procesinio dokumento originalą turi pasirašyti šalies atstovas arba advokatas“, nuostatų.
- 4 Atsakydamas O. Eistrup advokatas 2005 m. lapkričio 5 d. pažyma patvirtino, kad jis pasirašė ieškinį. Jis pridūrė, kad pagal Danijos teisę toks parašas pripažįstamas.
- 5 Tada Pirmosios instancijos teismo kanceliarija pranešė Parlamentui apie ieškinio pareiškimą su minėtos pažymos kopija.
- 6 2005 m. gruodžio 15 d. pateiktu atskiru dokumentu Parlamentas pareiškė prieštaravimą dėl priimtino pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalį. 2006 m. balandžio 10 d. ieškovas pateikė savo pastabas dėl šio prieštaravimo.

- 7 2005 m. gruodžio 15 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismas pagal Sprendimo 2004/752 3 straipsnio 3 dalį perdavė šią bylą Tarnautojų teismui. Šio teismo kanceliarija įregistravo ieškinį numeriu F-102/05.
- 8 2006 m. birželio 16 d. O. Eistrup advokatas Tarnautojų teismo prašymu šio teismo kanceliarijai pateikė savo ranka pasirašytą ieškinį.
- 9 Šiomis aplinkybėmis Tarnautojų teismas ginčijama nutartimi atmetė Parlamento pareikštą prieštaravimą dėl priimtimumo.

Dėl ginčijamos nutarties

- 10 Priminęs, kad 2000 m. vasario 24 d. Nutartyje *FTA ir kt. prieš Tarybą* (T-37/98, Rink. p. II-373, toliau – nutartis FTA, 26 punktas) Pirmosios instancijos teismas išaiškino, jog pagal jo Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmąją pastraipą reikalaujama, kad ieškovo advokatas pasirašytų ranka, Tarnautojų teismas pripažino, jog tai, kad O. Eistrup advokatas naudojo savo parašą perteikiančiu antspaudu, buvo pažeidimas. Vis dėlto, Tarnautojų teismo nuomone, šis pažeidimas, nustatytas pateikiant ieškinį, atsižvelgiant į bylos aplinkybes negalėjo lemti ieškinio nepriimtimumo (ginčijamos nutarties 22–24 punktai).
- 11 Šiuo atžvilgiu Tarnautojų teismas ginčijamos nutarties 25 punkte nusprendė, kad O. Eistrup advokato pateikti paaiškinimai, atsakant į 2005 m. spalio 25 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijos laišką, nepaliko jokių abejonių, jog šis advokatas

pasirašė ieškinį. Šiomis aplinkybėmis Tarnautojų teismas rėmėsi 2006 m. vasario 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu *Le Levant 001 ir kt. prieš Komisiją* (T-34/02, Rink. p. II-267, 56 punktas) dėl įgaliojimų pareikšti ieškinį, kuriuos juridinio asmens atstovas suteikė advokatui pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 5 dalies b punktą, t. y. įgaliojimų, pasirašytų antspaudu.

- 12 Ginčijamos nutarties 26 punkte Tarnautojų teismas priminė, kad O. Eistrup advokatui pateikus paaiškinimus, Pirmosios instancijos teismo kanceliarija pranešė Parlamentui apie ieškinio pareiškimą. Be to, 27 punkte jis pridūrė, kad gavo iš O. Eistrup jo advokato ranka pasirašytą ieškinio pareiškimo egzempliorių.
- 13 Ginčijamos nutarties 28 punkte Tarnautojų teismas nustatė, kad Parlamentas nepateikė jokie įrodymo, jog pripažinus ieškinį priimtina Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmąją pastraipos reikalavimų atžvilgiu būtų pažeistos gynybos teisės.
- 14 Tarnautojų teismas nusprendė, kad atsižvelgiant į bylos aplinkybes ieškinio pripažinimas nepriimtina dėl to, kad jis neatitiko tokio procedūrinio formalumo, kuris nedaro jokios reikšmingos įtakos teisingumo vykdymui, padarytų neproporcingą žalą O. Eistrup pagrindinei teisei kreiptis į teismą, ypač pirmąja instancija (ginčijamos nutarties 29 punktas).
- 15 2006 m. liepos 17 d. Parlamentui buvo pranešta apie ginčijamą nutartį.

Dėl apeliacinio skundo

Procesas

- 16 2006 m. rugpjūčio 23 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje Parlamentas pareiškė šį apeliacinį skundą.
- 17 Procedūros reglamento 146 straipsnis nurodo, kad pateikus pareiškimus Pirmosios instancijos teismas, vadovaudamasis teisėjo pranešėjo pranešimu ir išklašęs generalinį advokatą bei šalis, gali nuspręsti priimti sprendimą dėl apeliacinio skundo nagrinėjimo be žodinės proceso dalies, išskyrus atvejus, kai viena iš šalių pateikia prašymą, kuriame išdėstomi motyvai, dėl kurių ji pageidauja būti išklaudyta. Šis prašymas pateikiamas per mėnesį po to, kai šaliai buvo pranešta apie rašytinės proceso dalies pabaigą.
- 18 2006 m. lapkričio 10 d. pateiktame atsiliepime į apeliacinį skundą O. Eistrup paprašė Pirmosios instancijos teismo surengti žodinį nagrinėjimą, „atsižvelgiant į šio proceso etapo lemiamą pobūdį (jo) ir jo ieškinio prieš Parlamentą atžvilgiu“.
- 19 Šį prašymą reikia atmesti, pirma, kaip per anksti pateiktą pagal Procedūros reglamento 146 straipsnį ir, antra, kaip nenurodantį jokie konkretaus ir specifinio motyvų, dėl kurių O. Eistrup pageidauja būti išklaudytas, įrodymo.
- 20 2006 m. gruodžio 6 d. laišku Parlamentas, remdamasis Procedūros reglamento 143 straipsniu, paprašė leisti jam pateikti dubliką. 2006 m. gruodžio 13 d. Sprendimu šis prašymas buvo atmestas. Tą pačią dieną buvo baigta rašytinė proceso dalis.

- 21 Pagal teisėjo pranešėjo pranešimą Pirmosios instancijos teismo (apeliacinių skundų kolegija) nustatė, kad nė viena šalis nepateikė prašymo surengti žodinį nagrinėjimą per mėnesį po to, kai buvo pranešta apie rašytinės proceso dalies pabaigą, ir nusprendė pagal Procedūros reglamento 146 straipsnį priimti sprendimą be žodinės proceso dalies.

Šalių reikalavimai

- 22 Parlamentas Pirmosios instancijos teismo prašo:

- Panaikinti ginčijamą nutartį.
- Priimti galutinį bylos sprendimą, pripažįstant prieštaravimą dėl priimtimumo pagrįstą.
- Atmesti ieškinį kaip nepriimtina.
- Priimti sprendimą dėl bylinėjimosi išlaidų, atsižvelgiant į tam tikras taisykles.

- 23 O. Eistrup Pirmosios instancijos teismo prašo:

- Pirma, atmesti apeliacinį skundą.

— Nepatenkinus šio prašymo, grąžinti bylą Tarnautojų teismui.

— Priteisti iš Parlamento bylinėjimosi išlaidas.

Šalių argumentai

- 24 Grįsdamas apeliacinį skundą, Parlamentas nurodo vienintelį pagrindą – kad Tarnautojų teismas nesilaiko Bendrijų teisės. Šis pagrindas padalytas į dvi dalis, apimančias atitinkamai Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos pažeidimą ir teisinio saugumo principo pažeidimą.
- 25 Pirmoje ieškinio pagrindo dalyje Parlamentas teigia, kad Tarnautojų teismas padarė teisės klaidą, nepripažindamas O. Eistrup pareikšto ieškinio nepriimtino dėl Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos pažeidimo, nepaisydamas to, kad O. Eistrup advokatas ieškinio pareiškimo nepasirašė ranka.
- 26 Dėl nuorodos į minėtą Tarnautojų teismo sprendimą *Le Levant 001 ir kt prieš Komisiją* Parlamentas pabrėžia, kad šis sprendimas buvo susijęs su Procedūros reglamento 44 straipsnio 5 dalies b punktu, o ne su jo 43 straipsnio 1 dalies pirmąja pastraipa. 44 straipsnio 5 dalies b punkto nesilaikymas galėjo būti ištaisytas pagal 44 straipsnio 6 dalį, tačiau nenumatyta jokios nuostatos, pagal kurią būtų galima ištaisyti 43 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos, susijusios su šalies advokato originalaus parašo procesiniuose dokumentuose reikalavimu, nesilaikymą. Todėl minėtas sprendimas neturi reikšmės šiuo atveju.

- 27 Kadangi Tarnautojų teismas ginčijamos nutarties 25 punkte konstatavo, kad „ieškovo advokatas yra ir ieškinį pasirašęs asmuo“ – iš to galima suprasti, kad advokatas pasirašė ieškinį pats uždėdamas savo parašo antspaudą ant ieškinio originalo, – Parlamentui kyla klausimas dėl būtinybės suinteresuotajam asmeniui dalyvaujant naudoti antspaudą vietoj parašo ranka. Bet kuriuo atveju dabar neįmanoma patikimai patikrinti, ar ieškinio išsiuntimo metu advokatas iš tiesų patvirtino ieškinio tekstą.
- 28 Antra pagrindo dalimi Parlamentas kaltina Tarnautojų teismą, kad jis pažeidė teisinio saugumo principą, nesilaikydamas Procedūros reglamento nuostatų, susijusių su ieškinio priimtinumu. Iš tiesų jokia Bendrijos teisės nuostata nenustato, kad Procedūros reglamento pažeidimu galima remtis tik tais atvejais, kai šis pažeidimas daro žalą gynybos teisėms. Parašo reikalavimas yra ieškinio priimtumo sąlyga, kaip ir procesinių terminų laikymasis, todėl Tarnautojų teismas negalėjo remtis proporcingumo ir teisės kreiptis į teismą principais, kad išvengtų Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos taikymo.
- 29 O. Eistrup atsako, kad nei Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamentas, nei susiję tekstai nepatikslinka, ką reiškia „parašas“. Be to, nei nutartis *FTA*, nei joks kitas teismo sprendimas aiškiai neapibrėžia šios sąvokos ir sąvokos „parašas ranka“. Taip pat tam tikrose teisinėse sistemose, pavyzdžiui, Danijos teisinėje sistemoje, antspaudo naudojimas procesiniuose dokumentuose yra visuotinai priimtinas. Kad ir kaip būtų, šiuo atveju padaryta atleistina klaida, todėl ieškinys negali būti pripažintas nepriimtinu.
- 30 Šiuo aspektu O. Eistrup pirmiausia teigia, kad Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalis nepatikslinka, ar parašas ieškinyje turi atitikti tam tikrus formalumus. Jis priduria, kad pagal Praktinius nurodymus šalims (OL L 87, 2002, p. 48) (I 2 punktas) Pirmosios instancijos teismas siuntimo elektroniniu paštu atveju nepriima parašo

kopijos „kompiuteriu“. Tačiau šis tekstas nedraudžia parašo kopijos, padėtos ranka. Dėl 1994 m. kovo 3 d. Nurodymų Pirmosios instancijos teismo kancleriui (OL L 78, p. 32), paskutinį kartą iš dalies pakeistų 2002 m. birželio 5 d. (OL L 160, p. 1), 6 straipsnio 3 dalies, kurioje nurodyta, kad kancleris gali priimti tik dokumentus su originaliu atitinkamos šalies advokato ar atstovo parašu, O. Eistrup mano, jog ši nuostata aiškiai nenurodo, kaip reikia suprasti „parašą“ arba „originalų“ parašą.

- 31 O. Eistrup nuomone, todėl reikia nagrinėti fizinio parašo tikslą. Juo siekiama užtikrinti pasirašyto teksto autentiškumą, integralumą ir neginčijamą pobūdį, būtent įtikinti asmenį, kuriam skirtas dokumentas, kad pasirašė tam tikras asmuo, t. y. parašo autorius. O. Eistrup daro išvadą, kad antspaudo naudojimas, bent jau Danijoje, turi būti laikomas atitinkančiu šias sąlygas ir todėl prilygstančiu parašui ranka, padėtam šratinuku arba automatinio plunksnakočiu. Be to, Vidaus rinkos derinimo tarnyba (prekių ženklams ir dizainui) (VRDT) taip pat mano, kad parašo kopijos naudojimas yra priimtinas pasirašymo būdas (2006 m. rugsėjo 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *DEF-TEC Defense Technology prieš VRDT – Defense Technology* (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-6/05, Rink. p II-2671, 3 punktas).
- 32 Dėl piktnaudžiavimo tokiu antspaudu pavojaus Danijos teisė šią problemą išsprendė įpareigodama parašo kopijos savininką įrodyti, kad tam tikru atveju buvo piktnaudžiauta. Todėl antspaudu padėtam parašui taikoma autentiškumo prezumpcija. Kitaip tariant, su antspaudo naudojimu susijusi rizika tenka parašo kopijos autoriui. Be to, parašo suklastojimo pavojus kyla ne tik naudojant antspaudus, bet ir pasirašant šratinuku.
- 33 Šiomis aplinkybėmis O. Eistrup pabrėžia, jog Parlamentas niekada neginčijo to, kad O. Eistrup advokatas buvo įgaliotas jam atstovauti, kad šis advokatas tikrai parengė ieškinį ir kad parašo kopiją padėjo tas pats advokatas.

- 34 Antra, O. Eistrup prieštarauja Parlamento teiginiui, kad negalima remtis minėtu sprendimu *Le Levant 001 ir kt. prieš Komisiją*, nes jis susijęs su aktu, kurio trūkumus buvo galima, kitaip nei šiuo atveju, ištaisyti pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 6 dalį. Jis pabrėžia, kad šiame sprendime Pirmosios instancijos teismas, visiškai nurodydamas būtinybės ištaisyti trūkumus, nusprendė, jog Procedūros reglamento 44 straipsnio 5 dalies nuostata nebuvo pažeista, nes antspaudo padėtas parašas, remiantis advokatui klientų suteiktais įgaliojimais, buvo visiškai galiojantis. Šis sprendimas tinkamas nagrinėjamu atveju, nes iš Nurodymų kancleriui 7 straipsnio 3 dalies aiškiai matyti, kad tarp pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 5 dalies a ir b punktus pateikiamų dokumentų turi būti advokatui suteiktas įgaliojimas, „pasirašytas“ susijusio juridinio asmens atstovo. Kad būtų galiojantis, toks įgaliojimas turi atitikti pasirašymo reikalavimus. Taigi Pirmosios instancijos teismui byloje, kurioje priimtas minėtas sprendimas *Le Levant 001 ir kt. prieš Komisiją*, antspaudo naudojimas buvo priimtinas.
- 35 Dėl nutarties *FTA O. Eistrup* tvirtina, kad byloje, kurioje ši nutartis priimta, buvo svarbiausia išsiaiškinti, ar kitas asmuo, nesantis ieškovų advokatu, galėjo jo vardu tinkamai pasirašyti ieškinį, o ne kaip tokį parašą reikėjo padėti. Taigi tai buvo *obiter dictum*, kai Pirmosios instancijos teismas išaiškino Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalį kaip reikalaujančią „parašą ranka“. Be to, Pirmosios instancijos teismas, neišaiškinęs, kaip reikia suprasti „parašą ranka“, nepriėmė sprendimo, ar antspaudo naudojimą buvo galima laikyti tinkamu pasirašymo būdu.
- 36 Trečia, O. Eistrup tvirtina, kad antspaudo naudojimas, bent jau Danijoje, turi būti laikomas tinkamu fiziniu pasirašymu, prilygstančiu pasirašymui rašikliu. Būtent taip būtų pateikiant procesinius dokumentus Danijos teismams.

37 Ketvirta, jis tvirtina, jog bet kuriuo atveju tai, kad jo advokatas naudojosi antspaudu, reikia laikyti atleistina klaida. Šiuo atžvilgiu jis nurodo šiuos dalykus:

- nei „parašo“, nei „originalaus“ parašo sąvokos nebuvo aiškiai apibrėžtos Bendrijos teisėje,
- praktiniai nurodymai šalims aiškiai draudžia tik parašo kopiją kompiuteriu,
- pagal Bendrijų teismų praktiką procesiniai dokumentai gali būti pasirašyti antspaudu, jei nekyla jokių abejonių, kad parašo autorius patvirtino dokumento turinį ir yra tinkamai įgaliotas,
- šiuo atveju nėra jokių abejonių dėl ieškinio autoriaus tapatybės,
- Danijoje parašo antspaudu naudojimas yra priimtinas,
- šio ieškinio pripažinimas nepriimtino būtų labai griežtas veiksmas.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 38 Apeliaciniame skunde Parlamentas tvirtina, kad Tarnautojų teismas padarė teisės klaidą, taikydamas Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmąją pastraipą, išaiškinimą teisinio saugumo principo atžvilgiu.
- 39 Pagal šią procesinę nuostatą „kiekvieno procesinio dokumento originalą turi pasirašyti (atitinkamos) šalies atstovas arba advokatas“.
- 40 Šią nuostatą reikia aiškinti kaip reikalaujančią, kad ieškinio pareiškimo originalas būtų ranka pasirašytas ieškovo įgalioto advokato (nutarties *FTA* 23, 26 ir 27 punktai). Šiuo išaiškinimu pagrįsti Nurodymai Pirmosios instancijos teismo kancleriui, kurių 6 straipsnio 3 dalis nurodo kancleriui priimti tik dokumentus, patvirtintus „originaliu advokato parašu“.
- 41 Todėl Tarnautojų teismas teisingai nusprendė ginčijamos nutarties 24 ir 25 punktuose, jog tai, kad pateikdamas ieškinį O. Eistrup advokatas naudojos savo parašą perteikiančiu anspaudu, neatitiko taisyklių, nes parašas antspaudu nėra tiesioginis pasirašymas, kurio reikalaujama pagal Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmąją pastraipą. Iš tiesų, nors nagrinėjamas antspaudas perteikė advokato parašo formą, šis pasirašymo būdas yra netiesioginis, ir ieškinys nebuvo patvirtintas originaliu advokato parašu.
- 42 Jokie O. Eistrup argumentai nepaneigia šios išvados.

- 43 Taigi, pirma, reikia atmesti kaip neveiksmingą argumentą, kurį O. Eistrup stengiasi pagrįsti minėtu sprendimu *Le Levant 001 ir kt prieš Komisiją*, t. y. kad šis sprendimas, parašo antspaudą advokatui suteiktame įgaliojime pareikšti ieškinį pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 5 dalies b punktą pripažindamas galiojantį, apibrėžė sąvoką „parašas“ Nurodymų kancleriui 7 straipsnio 3 dalies prasme ir kad šis apibrėžimas yra tinkamas ir šiuo atveju (žr. šio sprendimo 34 punktą).
- 44 Šiuo aspektu reikia priminti, kad Procedūros reglamento 44 straipsnio 5 dalies b punktas reikalauja tik „įrodymo, kad ieškovo advokato įgaliojimai jam buvo tinkamai suteikti“. Toks įrodymas nebūtinai turi būti įgaliojimo ranka pasirašytas dokumentas. Nors Nurodymų kancleriui 7 straipsnio 3 dalies reikalauja „įgaliojimo (...), pasirašyto juridinio asmens atstovo“, šios nuostatos negalima aiškinti kaip iš dalies pakeičiančios Procedūros reglamento 44 straipsnio 5 dalies b punkto nuostatą – kurios, beje, negalima pakeisti Nurodymais kancleriui, – ją reikia suprasti kaip nurodančią pačią įprasčiausią įgaliojimo suteikimo formą, neatmetant visų kitų galimybių įrodyti, kad įgaliojimai buvo tinkamai suteikti. Atvirkščiai, pagal Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos formuluotę, net jei pateiktas įrodymas, kad ieškinio tekstas patvirtintas, leidžiama priimti tik advokato arba atstovo, kurio vardu ieškinyms pateikiamas, ranka pasirašytą ieškinį.
- 45 Antra, formalus reikalavimas, numatyto Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmąja pastraipa, atžvilgiu rėmimasis minėtu sprendimu *FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR*, kuriame nurodytas VRDT vidaus sprendimas, leidžiantis naudoti VRDT atsakingų tarnautojų parašo kopiją sprendimui, pranešimui arba jų paskelbimui, šiuo atveju yra neveiksmingas. Bendrai aplinkybė, kad galima naudotis faksu, teleksu, telegramomis ar elektroniniu paštu srityse, kurioms netaikomi griežti formos reikalavimai, pavyzdžiui, pranešimams Bendrijos prekių

ženklų srityje (1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2868/95, skirto įgyvendinti Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklų (OL L 303, p. 1), 55 ir 79–82 taisyklės), neturi reikšmės.

- 46 Trečia, tas pat tinka ir argumentui, kad iš Praktinių nurodymų šalims I.2 punkto galima daryti priešingą išvadą, jog Pirmosios instancijos teismas siuntimo elektroniniu paštu atveju leidžia parašo kopiją, padėtą ranka (žr. šio sprendimo 30 punktą). Iš tiesų nagrinėjami nurodymai susiję tik su techninių ryšio priemonių, nurodytų Procedūros reglamento 43 straipsnio 6 dalyje, naudojimu. Todėl jis neturi reikšmės šio straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos išaiškinimui.
- 47 Vis dėlto tarnautojų teismas nusprendė, kad, atsižvelgiant į bylos aplinkybes, tai, jog O. Eistrup advokatas nesilaikė Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos reikalavimo, negalėjo padaryti ieškinio nepriimtino. Todėl jis nusprendė, kad reikalavimo pasirašyti ranka galima netaikyti, jei to reikalauja bylos aplinkybės.
- 48 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, jog tai, kad įgaliotas advokatas ranka nepasirašė ieškinio, nėra formalus trūkumas, kurį būtų galima ištaisyti pagal Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio antrąją pastraipą, Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 6 dalį ir Nurodymų Pirmosios instancijos teismo kancleriui 6 straipsnio 1, 4 ir 5 dalis.
- 49 Be to, jei Procedūros reglamento 43 straipsnio 6 dalis, 2000 m. gruodžio 6 d. priėmus šio reglamento dalines pataisas (OL L 322, p. 4), leidžia naudotis faksu ir elektroniniu paštu, šiomis elektroninėmis priemonėmis atlikti pranešimai galioja su sąlyga, kad „pasirašytas dokumento originalas“ būtų pateiktas Pirmosios

instancijos teismo kanceliarijai ne vėliau kaip po dešimties dienų. Be to, nors 43 straipsnio 7 dalis po 2005 m. spalio 12 d. priimtų Procedūros reglamento dalinių pakeitimų (OL L 298, p. 1) leidžia Pirmosios instancijos teismui sprendimu, kuris paskelbiamas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*, nustatyti, kokiomis sąlygomis elektroniniu būdu kanceliarijai pateiktas procesinis dokumentas „pripažįstamas esant šio dokumento originalas“, reikia konstatuoti, kad toks sprendimas dar nėra priimtas.

- 50 Taigi, pagal dabartines Bendrijos teismų proceso taisykles ieškinio pareiškime advokato ranka padėtas parašas yra vienintelė priemonė užtikrinti, jog ieškovui atstovauti Bendrijos teismuose įgaliotas asmuo prisiėmė atsakomybę už šio procesinio dokumento parengimą ir turinį (šiuo aspektu žr. nutarties *FTA 25–26* punktai).
- 51 Reikalavimo pasirašyti ranka Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos prasme tikslas, – siekiant teisinio saugumo, užtikrinti ieškinio autentiškumą ir išvengti pavojaus, kad jis, iš tiesų, galėtų būti parengtas tam neįgalio asmens. Todėl šį reikalavimą reikia laikyti esmine formos taisykle ir jo reikia griežtai laikytis, nes jo nepaisymas lemia ieškinio nepriimtinumą.
- 52 Dėl ieškinio pareiškimo patvirtinimo ieškovo įgaliojo advokato parašą perteikiančiu antspaudu reikia konstatuoti, kad vien šis netiesioginis ir mechaninis „pasirašymo“ būdas neleidžia nustatyti, jog būtent pats advokatas pasirašė nagrinėjamą procesinį dokumentą.
- 53 Dėl Tarnautojų teismo išvados ginčijamos nutarties 25 punkte, kad O. Eistrup advokato paaiškinimai nepalieka jokių abejonių, jog šis advokatas pats pasirašė ieškinį, reikia pažymėti, kad ieškinio pateikimo metu esančio esminio jo trūkumo

negalima ištaisyti paprastu vėlesniu atskirai nuo procesinio dokumento pateiktu pareiškimu, t. y. parašo ranka nebuvimas nėra formalus trūkumas, kurį būtų galima ištaisyti vykstant procesui (žr. šio sprendimo 48 punktą). Be to, vien tokio pareiškimo neužtenka patvirtinti elektroniniu paštu arba faksu atsiųstiems dokumentams, jei vėliau nepateiktas „pasirašytas dokumento originalas“.

54 Reikia pridurti, kad nors O. Eistrup patvirtino, jog jo advokatas asmeniškai pasirašė ieškinį savo parašą perteikiančiu antspaudu (ginčijamos nutarties 20 punktas), galima tik konstatuoti, kad ieškinio pasirašymo būdas patenka tik į atitinkamo advokato kontoros vidaus sritį ir paprastai negali būti tikrinamas nei kitos šalies, nei teismo. Todėl tai nėra aplinkybė, kuri objektyviai galėtų užtikrinti, kad O. Eistrup advokatas prisiėmė atsakomybę už ieškinio parengimą ir turinį.

55 Šiai išvadai neprieštarauja 2007 m. sausio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimas *PKK ir KNK prieš Tarybą* (C-229/05 P, Rink. p. I-439, 114–119 punktai). Šiame sprendime, priimtame dėl vieno iš ieškovo advokatų, kuris norėjo įteisinti savo iš ieškovo gautus įgaliojimus, pareiškimų galiojimo, Teisingumo Teismas nustatė, kad šių pareiškimų, kuriuos padarė į vienos valstybės narės advokatų sąrašą įrašytas asmuo, kuriam taikomas profesinės etikos kodeksas, ypatingomis bylos aplinkybėmis pakanka, norint įrodyti, kad ieškovas turėjo teisę įgaluoti advokatus. Ši byla ypatinga tuo, kad ieškovė buvo organizacija, neturinti juridinio asmens statuso, o tai paskatino Teisingumo Teismą pažymėti, kad nei jo statusas, nei jo Procedūros reglamentas, nei Pirmosios instancijos teismo reglamentas nenumatė atvejo, kai ieškinį pateikia tokia organizacija. Teisingumo Teismo nuomone, tokiomis išskirtinėmis aplinkybėmis reikia vengti pernelyg didelio formalizmo ir organizacijai ieškovei turėjo būti leista, pateikiant bet kokią turimą įrodymą, įrodyti, jog ji turėjo teisę duoti nurodymus advokatams.

- 56 Atvirkščiai, šiuo atveju tokių išskirtinių aplinkybių nėra, nes reikalavimas pasirašyti ranka, kaip esminis formos reikalavimas (žr. šio sprendimo 51 punktą), yra aiškiai numatytas Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmosios pastraipos nuostatose, išaiškintose minėtoje Bendrijos teismų praktikoje.
- 57 Šios išvados nepaneigia 2004 m. sausio 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Thermenhotel Stoiser Franz ir kt. prieš Komisiją* (T-158/99, Rink. p. II-1, 42–45 punktai), nes byloje, kurioje šis sprendimas priimtas, ieškinį ieškovo advokatas buvo pasirašęs ranka ir Pirmosios instancijos teismas galėjo patikrinti šio parašo autentiškumą, palygindamas jį su kitais to paties advokato parašais, t. y. remdamasis objektyviais duomenimis, o ne atsižvelgdamas į jo vėlesnį atskirą nuo nagrinėjamų dokumentų pareiškimą.
- 58 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, parašo ranka nebuvimo negalima laikyti trūkumu, kurį gali ištaisyti aplinkybė, kad, pirma, apie O. Eistrup ieškinį buvo pranešta atsakovui pirmojoje instancijoje ir, antra, kad Tarnautojų teismas gavo iš O. Eistrup ieškinio pareiškimo egzempliorių, kurį jo advokatas pasirašė ranka (ginčijamos nutarties 27 punktas). Iš tiesų, bet kuriuo atveju ieškinys netampa priimtinas tik todėl, kad apie jį pranešta priešingai šaliai. Dėl naujo O. Eistrup ieškinio pateikimo gana priminti, kad jis buvo pateiktas Tarnautojų teismui 2006 m. birželio 16 dieną. Taigi, kaip teisingai pažymėjo Parlamentas, ieškinys pateiktas praleidus terminą pateikti ieškinį.
- 59 Galiausiai primintina, kad Tarnautojų teismas nusprendė, jog Parlamentas neįrodė žalos gynybos teisėms, kurią jis patirtų, jei ieškinys būtų pripažintas priimtinu, o ieškinio pripažinimas nepriimtinu dėl proceso formalumų nesilaikymo be esminės žalos teisingumo vykdymui padarytų neproporcingą žalą pagrindinei teisei kauptis į

teismą (ginčijamos nutarties 28 ir 29 punktai). Šiuo aspektu reikia pabrėžti, kad reikalavimas pasirašyti ranka pagal Procedūros reglamento 43 straipsnio 1 dalies pirmąją pastraipą yra esminis formos reikalavimas (žr. šio sprendimo 51 punktą). Esminio formos reikalavimo pažeidimas lemia ieškinio nepriimtumą (šia prasme žr. 1993 m. vasario 8 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Stagakis prieš Parlamentą*, T-101/92, Rink. p. II-63, 8 punktą), nesant reikalo nagrinėti tokio pažeidimo pasekmių ir visų pirma patikrinti, ar ranka nepasirašytas ieškinys padarė žalos priešingai šaliai (šiuo aspektu žr. 2000 m. balandžio 6 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš ICI*, C-286/95 P, Rink. p. I-2341, 42 ir 52 punktai).

60 Todėl ieškinio pareiškimo patvirtinimas ieškovo įgalioto advokato parašą perteikiančiu antspaudu lemia ieškinio nepriimtumą, nepaisant aplinkybių, į kurias atsižvelgta ginčijamoje nutartyje.

61 Iš to, kas išdėstyta, aišku, kad Tarnautojų teismas padarė teisės klaidą, nuspręsdamas, jog nustatytas proceso pažeidimas, atsižvelgiant į aplinkybes, negalėjo lemti ieškinio nepriimtumo.

62 Vis dėlto primintina, kad jei pirmojoje instancijoje priimto sprendimo motyvai sudaro Bendrijos teisės pažeidimą, tačiau jo rezoliucinė dalis pagrįsta kitais teisiniais motyvais, apeliacinį skundą reikia atmesti (1992 m. birželio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Lestelle prieš Komisiją*, C-30/91 P, Rink. p. I-3755, 28 punktas; taip pat šiuo aspektu žr. 1996 m. lapkričio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ojha prieš Komisiją*, C-294/95 P, Rink. p. I-5863, 52 punktą).

- 63 Šiuo atveju O. Eistrup tvirtina, kad padaryta atleistina klaida.
- 64 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad atleistina klaida galėtų lemti ne ranka nepasirašyto ieškinio pareiškimo priimtinumą, o termino suinteresuotajam asmeniui pareikšti ieškinį eigos sustabdymą, kad tinkamai pasirašytas 2006 m. birželio 16 d. Tarnautojų teismo kanceliarijai pateiktas ieškinio egzempliorius nebūtų laikomas pateiktu pavėluotai.
- 65 Vis dėlto užtenka pažymėti, kad O. Eistrup nenurodė jokios ypatingos aplinkybės, dėl kurios jo advokatas negalėjo pasirašyti ieškinio pareiškimo ranka, ir neįrodė, kad naudodamas parašo antspaudą jis pademonstravo visą rūpestingumą, kurio reikalaujama iš įprastai apdairaus asmens (šia prasme žr. 1993 m. kovo 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Blackman prieš Parlamentą*, T-33/89 ir T-74/89, Rink. p. II-249, 34 punktą ir 1997 m. liepos 9 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Fichtner prieš Komisiją*, T-63/96, Rink. VT p. I-A-189 ir II-563, 25 punktą). Vis dėlto, susipažinęs su atitinkamais tektais, būtent Nurodymų kancleriui 6 straipsnio 3 dalimi ir nutartimi *FTA*, jis, kaip rūpestingas ir apdairus profesionalas, turėjo ieškinio pareiškimą pasirašyti ranka.
- 66 Taigi atleistinos klaidos sampratos šiuo atveju negalima naudingai taikyti.
- 67 Todėl ginčijamą nutartį reikia panaikinti.

Dėl prieštaravimo dėl priimtimumo

- 68 Pagal Teisingumo Teismo statuto priedo 13 straipsnio 1 dalį, kai apeliacinis skundas yra pagrįstas, Pirmosios instancijos teismas gali, Tarnautojų teismo sprendimo panaikinimo atveju, pats priimti galutinį sprendimą, jeigu toje bylos stadijoje tai galima padaryti. Toks yra šios bylos atvejis.
- 69 Iš šio sprendimo 38–67 punktuose išdėstytų argumentų matyti, kad Tarnautojų teisme Parlamento pareikštam prieštaravimui dėl priimtimumo reikia pritarti. Todėl O. Eistrup ieškinį reikia atmesti kaip nepriimtina.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 70 Pagal Procedūros reglamento 148 straipsnio pirmąją pastraipą, jeigu apeliacinis skundas yra pagrįstas ir pats Pirmosios instancijos teismas priima sprendimą byloje, jis priima sprendimą dėl išlaidų.
- 71 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą, taikomą apeliacinėse bylose pagal Procedūros reglamento 144 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė.

72 Vis dėlto, remiantis Procedūros reglamento 88 straipsniu, taikomu pagal jo 144 straipsnį ir 148 straipsnio antrąją pastraipą institucijų pateiktiems apeliaciniams skundams bylose tarp Bendrijų ir jų tarnautojų, institucijos padengia savo išlaidas.

73 Šiomis aplinkybėmis kiekviena šalis padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (apeliacinių skundų kolegija)

nusprendžia:

- 1. Panaikinti 2006 m. liepos 13 d. Europos Sąjungos tarnautojų teismo nutartį *Eistrup prieš Parlamentą* (F-102/05, dar nepaskelbta Rinkinyje).**
- 2. Atmesti O. Eistrup Tarnautojų teisme pareikštą ieškinį byloje F-102/05 kaip nepriimtina.**

3. Kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas pirmojoje ir apeliacinėje instancijose.

B. Vesterdorf

M. Jaeger

J. Pirrung

M. Vilaras

H. Legal

Paskelbta 2007 m. gegužės 23 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

E. Coulon

B. Vesterdorf